

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön october 24^{kén} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helybe képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatna példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Ellenmondás.

(Vége.)

III.

Mindig furcsább.

Henrik nyolcz napot töltött már a' városban, 's ez idő óta háromszor volt Reichmanéknál. — Egykor egész csenddel kopognak az ajtón. Ő éppen a' megkérésre, lakodalomra, 's keresztelelésre gondolt, 's így nem hallá a' koczogást. A' kopogás ismételtetett; először csendesen, azután erősebben; 's most ingadozva mondá: „szabad!” — Az ajtó fölnyilik, 's „Vildungom!” kiáltással Henrik kariban fekszik egy igen szép leány, pedig még szebb Reichman deli Angelikájánál. Csókokkal halmozá-el a' meglepettnek ajkát annyira, hogy ez majd elfelejté Angelikát. Már örülni kezd a' meghódításnak, midőn a' nyájas lény kifejtí magát karaiból, és sirva mondja: „méltó vagy-e szerelmemre, te rossz, rossz ember? Nem aggódni rajtam, sőt még magadat tettetni, mintha nem ismernél, midőn tegnap egymással találkozáink? Ah Károly! megérdemlettem-e? Nyolcz napja vagy már, jól tudom, itt helyben, 's egy perczre sem valál nálam.”

De már illy hirtelenében ez igen is sok volt Henrikre nézve, 's tüstént világos lön előtte, hogy valamelly szerencsétlen szerelem megháborítá a' szegény leány elméjét. Nyájasan szóllt tehát hozzá, vigasztalni próbálá, 's pénzzel megkinálá.

„Minek nekem nyomorú garasaid? — kiáltá hevesen a' leány. Ezzel akarod megtéríteni becsületedet? Nem, nyomorú! mert ennek tartalak most; nem akarom pénzedet, hanem tenmagadat! Igéreteket meg kell tartanod, esküszöm mindenre, mi szent, a' legbecsesbre, mivel még a' földön bírok: szerelmed zálogára!”

Most már jönak találá Henrik komolyan beszélni. A' leányt, ki beszéde közben egyszer, másszor az ő Albertinájának nevezé magát, bizonyossá ügyekszik tenni, hogy őt nem is ismeri, soha életében nem is látta. Azonban minden bizonyítása csak nagyobbítá a' szegény leány haragát, 's mindketten olly heve-

sekké lettek: hogy észre sem verek egy embernek a' szobába léptét, ki csudálkozva nézé e' jelenetet. Henrik felpillantott, és maga előtt látta magát. Rögtön magához tért, 's — „Károly!” — kiáltás- és nyitott karokkal sietett az idegennek elébe: de ez megfordult, 's kiszökött a' szobából, mielőtt Henrik őt utólérheté. Kivül sem láthatván őt, visszatért a' leányhoz, kit most sötét gyanúja szerint nem tartott többé örültnek, de annál inkább sajnálá.

Ájultan leroskadva lelé őt. Midőn Henrik a' „Károly!” nevet kiáltá, ő is körülnézett, és kedvesét maga előtt 's maga mögött látván, érzékei eltűntek. Mind ezt elbeszélé, miután őt Henrik sok fáradsággal ismét eszméletére hozá. Most nyájas szókkal kéré őt, vigasztalná magát, őszinte esküdván, hogy pártolni fogja, őt el nem hagyja, 's mindent elkövetend érette, mi csak hatalmában áll.

Megnyugtatta 's vigasztalva bocsátá-el őt; azután lóra ült, 's Angelikájához sieté.

Ott társaságot 's mindent legvigabb szeszélyben talált; őt is nem sokára földerité kedvesének közelléte. Nevettek, tréfáltak, 's mielőtt a' társaság eloszolnék, vigan üttettek egymáshoz a' poharak, 's felkiáltá minden: „sokáig éljen a' vőlegény és menyasszony! Henrik és Angelika!”

IV.

A' k é t a l a k ú.

A' kétalakú megtaláltatott; 's Károly mint testvér Henrik karáiban fekvék. Ő volt az, ki a' Henrik 's Albertina közötti heves beszéd alatt hirtelen megjelent, 's ismét hirtelen eltűnt. Henrik azonnal megismeré őt, mint felkiáltása mutatá; 's már korábban is gyanította volna, hogy ezen iker testvér — ki külsőleg olly igen hasonlita hozzá, valamint lélekben és szivben különbözék tőle — a' két alakú, ki őt az utósó napokban olly különféleképp' majmolá, ha nem véli vala őt Angliában lenni.

Most minden világos lön előtte. A' zöldhegy-vendéglőben Károly borotváltatta magát; Reichmannal a' városba ő lovagolt, mi után annak lovát elfogá; 's végre ő volt — Albertina ámitója. Henrik, ki a' szerencsétlen leány felől pontosan 's hévvel tudakozódek, mindig csapongó testvérének nagyon keserű szemrehányásokat tön könnyelműsége miatt, 's olly hathatósan szólt lelkéhez, hogy Károly megfogadá, Albertinának, kinek semmi egyéb, mint irántai gyengesége tulajdonithatik vétkül, nyújtani kezét; mire őt e' felett irott házasság-ígérés kötelezé.

Henrik őszinte megindulást hitt testvére nedves szemeiben olvasni, 's a' kedvező időpontot hasztalan el nem mulasztandó, őt

azonnal Albertina lakába voná. Eleintén nem kevésbé ijedett-el ez , midőn a' testvér párt belépni látta: de nem sokára megfejtetett a' talány. Legtisztább szivességgel nyilvánítá most köszönetét Henriknek , 's a' háladatlan Károlynak hamar 's örömet megbocsátá a' sokszoros bút , mit neki szerzett. Hisz' megbánásról , jövőd hivségről , szeghetlen szerelemről beszélt: 's ő , ki csálni nem tudott , hitte azt , mit olly forrón kívánt — 's remélt.

Henrik az estét testvérevel 's jövőd sógorasszonyával tölté , ki kevés óra alatt ellentállhatlan varázs erővel nyere-meg egész tisztelétét. Károly jól tudá az őszinte megbánást szinleni. Sikerült neki testvérevel tökélyesen kibékülni; midőn estve haza tértek , megvallá Henrik , hogy ő is szerencsés vőlegény. Megnevezé menyasszonya nevét , 's olly élénk színekkel festé annak testi 's lelki kecsseit , hogy Károlyban , ki Angelikát soha nem látta , már most heves szenvedély támadt iránta a' tisztátlan szivnek emésztő hatalmával.

„Birnod kell őt!” — gondolá magában: nem tekintve , hogy Henrik legérzékenyebb színekkel festé a' boldogságot , melyet ez angyalnak-karaiban remélt találni.

Csak félig hallá testvére szavait , 's elméjében szerényen dolgozék a' terven ennek szerencséjét szétrombolni. Midőn egymásnak jó éjt kívántak , nyilván és világosan állott minden Károly belső szemeiben , 's mi alatt álnok szája testvérenek jó álmodat kívánt , fekete szíve örült a' tervnek látszólag bizonyos sikerültén. Mindazáltal ő , a' gyenge , nagyon is bizott Henrik gyengeségében ; 's ha ez rossz vagy csak könnyelmű is , egész jövőd életboldogsága visszahozhatlanul földulva volt volna saját testvére által: de mellette állott őrangyala , 's megmenté őt a' végromlástól.

V.

Vész , és megmentés.

Henrik ügyeinek szerencsés buzgalma által siettetett bevégzése őt egyelőkelő kereskedőház társává 's képessé tevé , nejt illendően eltarthatni; rimánkodék tehát Angelikával együtt , hogy ennek atyja , a' főtiszt azon évet , mellynek a' szerelmes pár egybekeiséig el kelle mulnia , már multnak tekintené. A' könnyen megnyertt anya megegyezék gyermekei kérésökben , 's így rá beszélve , végre engede Reichman is , 's a' legközelebbi péntek volt összekelésök napjaul meghatározva.

Károly eddig még nem volt Reichman házában; mivel Henrik bár milly testvéri őszinteséggel viseltetett is iránta , a' gyakran durva nyers embert nem akará olly könnyen mátkájánál otthoniasnak látni. De lakodalomra még is meg kellett kéretnie , és Henrik maga megkéré. Hisz' e' nap boldog volt , 's jó lelke szívesen téteté vele az egész világot azzá.

Örömmel fogadá Károly a' meghívást, 's már előre negédesen fecsegé, miként mulattatandja ő majd a' társaságot. De az esküvés előestvéjén bús képpel lépett Henrik szobájába; kezében levelet tartva, melly mint mondá, fölötté fontos tudósításokat foglal magában, mellyek őt még ez órában elutazni kényszerítik, minthogy hosszabb halasztás által a' ház, mellynek javára utazik, igen is nagy kárt szenvedhetne, 's annak okát joggal neki tulajdonítaná.

Henrik örült testvére szokatlan tiszt-érzete fölött, 's kijelenté, hogy fájlalja az egyetlen testvért, az egyetlen közelebbi rokont élte legboldogabb 's legfontosb napján nem láthatni maga körül, 's ez után tisztá szívből szerencsés utat kívánt a' bucsuzónak.

Alig távozott-el Károly, Henriknek több ismerőse belépett. Az „ola szhoz“ hívák. Rövid késedelmezés után követé őket. Ő soha nem talált ugyan tetszést ezeknek társaságában: de ma olly vig hangulatú volt, hogy, nagyon szívesen elfogadá az ajánlatot, száz osztriga 's néhány palaczk jó jánoshegyi mellett az időt mulasztani. De nagyon is hamar megbáná föltétét, mivel látszólag közönséges tuskára volt czélozva. Mindnyájan vitézül idogáltak, 's majd úgy látszék neki, mintha ez nem történne cél nélkül. Nem védheté magát egészen a' velők ivásra meghívásuk ellen, minthogy a' nélkül is erős természetében bizakodék. Azonban a' bor különös nemű lehetett; mert feje nem sokára nehéz lön, melljére hajlott, 's olly mélyen alvék-el, hogy legkisebbé sem vevé észre, mikor tétetett kocsiba, 's miként vitetett-el jó távulságra.

Tisztán fénylett a' nap Henrik ágyára, midőn fölébrede; nehéz vala felserkennie, mivel iszonyú fejfájás kinzá. Mindazáltal nem sokára fölnyitá szemeit, 's körültekintvén, óráját nézé. Ez nyolczra mutatott. Tíz órakor kellett az esküvésnek megtörténni; azért hirtelen kiugrék ágyából, 's csak most vevé észre, hogy idegen helyen van. Nehezen eszmélkedve alig emlékezék vissza a' tuskára. Ekkor sötét gyanú emelkedett-föl lelkében. Ajtóhoz ugrék; ez be volt csukva, 's hirtelen visszaemlékezett, hogy tegnap azon perczben, midőn szunnyadni kezdett, hallá, miként a' társaknak egyike mondá: „már munkálódik!“ — mit a' többiek nevetve erősítének. — Hogy itt árulás forgott a' játékban, nyilvános volt előtte: de nem kevésbbé nyilvános az is, hogy erővel visszatartandják, ha észreveszik, hogy már éber. — „Szeget, szeggel“ — mond Henrik elhatározva, 's az ablakhoz lépett. Ez a' kertbe vezetett, de a' harmadik emeletről; itt lehetlen volt megszabadulnia. — Minden zajt kerülvén addig igyekezék a' szoba ajtaján kiszabadulni, míg a' retesz visszaugrék a' zárba. Óvakodva lopódzék-ki tömlöczéből a' fogoly, 's nem sokára szerencsésen a' házból is. De most az óra

is fél kilenczre mutatott, 's nem volt veszteni való idő, mert bár nem tudá, hol van, bizonyosnak tartá még is, hogy mátkája lakától eltávoztatták. Egy paraszt, ki mellette elment, valóságga emelé a' gyanút. Harmadfél mértföldnyire volt Reichman jószágától. Lobbal kérdé a' paraszttól, kivel lakába ment, szerezhetne-e neki egy jó lovat.

„Az volna magamnak is — felelé — de —

„Tudom már — esék szavába Henrik — de — pénzbe kerül ugy-e? Elég ez?“ — 's ezzel egy zöld erszénykét, arannyal jól megtömöttet, adott neki.

„Ezért egészen öné, nyergestől, szerszámostól!“ — felelé a' paraszt, vidáman nézve a' pénzt.

„Topp! — mondá Henrik! — De csak hamar kell nyergelni, mert időm rövid!“

A' paraszt segíte, 's nem sokára nyeregben ült Henrik, megsarkantyúzta tarkáját, 's elvágatott.

Ki őt lovagolni látta, el kellett volna hinnie, hogy gyilkolást követett-el; mert nyilvánosan látszék arcán az aggály, 's ahhoz e' sietés; ez valóban gyanúsnak tetszett. Mindazáltal föltartóztatlan eléré lovaglása célját. Itt az udvarba ugrat, 's a' tarka összeomlik alatta. Ő erre nem ügyel, de a' szolgálót, ki elijedve 's csudálkozva lépett elébe, kérdé: „hol az uraság?“ — „Templomban — volt a' válasz — már negyed óra óta!“

Mint furiáktól korbácsolt lépe Henrik az Isten házába. Itt sok fáradsággal áttolakodott a' tömegben, melly szitkozódva tért ki előtte.

„Erősítsd-meg ezt hangos érthető „igen“-nel: — mondá éppen a' pap.

„Igen! — hangzék a' vőlegény szájából, és — „megállj“ — kiáltá Henrik, hogy a' boltozat ingani látszék.

A' menyasszony megijedt, 's mindnyájan, mint varázs ütéstől találtattak, a' vakmerő háborgató felé fordultak. De ez azon perczen a' felpiperézett vőlegényre rohant, megragadá melljén, 's jól megrázva mondá: „nyomorú, semmire kellő kölök! illy vakmerő gyalázatos módon akarád elrabolni 's feldulni szerencsém?“

„Átkozott! — kiáltá a' megrémült; eliramlott a' csalárd, és eltűnt a' sokaságban: de a' nép mintegy kővé válva állott, mert egy 's ugyanazon embert kétszeresen látott.

A' menyasszony, 's ennek szülői álmélkodtak; mert bár Henrik már előbb beszélt testvéréveli hasonlatosságáról, még sem hívék, hogy az illy nagy mértékben lehetséges, 's még most sem tudták igazán, hogy Károly vagy Henrik áll-e előttük. Henrik azon-

ban nem sokára meggyőzé őket, hogy ő a valódi, igazi vőlegény. — Ma még csakugyan ennek kellett maradnia, 's az eskünek holnapig elhalasztatni; mert mindnyájan, főképp' Angelika, jobban megijedtek, hogysem illy ünnepélyes tettek végbevitelére tovább is gondolhattak volna.

A házba érve elbeszélé Henrik, mi történt vele tegnap estétől fogva; 's mind átlátták, hogy Henrik mérséklete nélkül az álom-ital hihetőleg erősebben hatott, és Károly terve sikerült volna a bimbót vakmerőn leszakítani, melyet testvérenek jegyzett-ki a sors.

A gyalázatos kikerülé testvére boszúját, 's még azon nap elutazék: de Henrik következő napon szerencsés férj lön.

B. BARKÓCZY FERENCZ.

KÜLÖNFÉLE.

T r é f a f ü z é r.

Divatos zsarnokok.

A régi görögök nagyon adakozók voltak a „zsarnok” nevezettel. Nekik minden uralkodót zsarnoknak tetszett nevezni. De meg kell gondolni azt is, hogy e' szó zsarnok akkor még nem jelentett, mint később, szörnyet a trónon, vagy népostort, hanem a lagvalódibb 's legszorosb értelemben uralkodót. — A' rossz jelentésű, úgy nevezett zsarnok osztályban, a' köz-élet fáján kései gyümölcsöket ismerünk, kivált, három nemű privat-zsarnokokat: házi zsarnokokat, társasági zsarnokokat, és zsarnokokat a szerelem országában.

Nem figyelve némi különbségre, legfőképp' azzal mutatják-meg családi hasonlatosságukat, hogy akaratjokat, még pedig a' legesekélyebb, 's legérdektelenebbig legfőbb törvényül állítják-föl, azt mások fölött föltétlenül gyakorolják, 's korlátlanul ha nem uraltatni, legalább fényleni akarnak.

Először is tehát a' házi zsarnokot kémleljük-ki. — Nyári regg van. A' zsarnok ágyában nyújtózik még, 's alszik. Ő csak hetedfél órakor, vagy még később szokott fölkelni; de a' többi háziaknak szoros parancsuk van, pontban hatkor fenn lenni. A' falóra éppen három fertályt üthatra. A' nő megremülve ébred-föl, szemeit dörzsöli, a' falórára néz, kiugrik mindkét lábbal egyszerre az ágyból, a' mellék-szobába rohan, felkölti mind a' két gyermeket, segíti őket öltözni, cselédekre kiált az előszobába, ismét a' hálósobába siet, 's pár percz alatt felöltözködik. Az óra hatot üt; nő, gyermekek, szolgák, mind készen állnak. — A' zsarnok fölébred, 's mindenki elrendelt foglalatosságára siet.

A' fiúcska hálóköntöst hoz, a' lányka papucsot, a' nő mosóteknőt 's törülközőt. Reggelihez ülnek. A' gyermekeknek gyümölcs van rendelve; a' nőnek egy findsa kávé; a' zsarnoknak háromat tetszik felszörpölni. Keveset beszélnek; harmadik findsa után jelt ad a' fölkelésre. Főlemelkednek. Most felöltözik mindnyájától szolgáltatva a' hétnek minden napján másképp'. A' nő és lányka egy színű, — egy anyagból kapnak ruhát; a' fiúcska olyan ruhát visel, mint atyja; mert minden kelméből, mindkét nemre egy

darab használtatik-fel. Most dolgára akar. Íróasztalát jól becsukja; a' jól őrzött pénz az alattvalók előtt majdnem ismeretlen valami, 's pénzajándék üstökös csillagként jelenik-meg nekik. A' család minden tagjának munkát szab, öltés, sor, és szem szerint; végre veszi kalap és pálcáját, szoros végrehajtást parancsol, 's megy. Házkapuiig kísérik — és — szabadon lélekeznek.

Pontban egy órákor belép. Közönséges félelemmel fogadják őt, mi hízogó szeretet alakát ölti-fel. Megnézi a' munkákat: becsmélését kemény szókkal, megelégedését hallgatással adja értésükre. Asztalhoz ülnek; a' di-cső fő elől. Mindenkinek kiosztja részét; a' kenyeret kis darabkákból adja-ki, mellyből minden éték után egy-egy harapást kell bevenni, 's félpohár vizet inni. Ebéd alatt csak akkor beszélnek, ha ő kérdést tesz. Ha valamely jó ötletet méltóztatott szájából kegyesen kibocsájtani, akkor nemcsak szabad, de kell is — nevetni. Mindnyájan örvendnek a' következő pillanatban hallhatókká lehetni. Először a' nő nevet, őt követik a' gyermekek, 's a' zsarnok arcán a' tudós és parancsoló tekintet kegyes mosolyra látszik helyet engedni akarni.

De ti boldog laktársak most csudálkozzatok! — A' teljes hatalmú ma-gétapartit akar veletek tenni: az az, ma kihúzódhattok tömlőczőtökből v e l o a' szabad természetbe. Milly hirtelen örömjaj! De — egy komoly tekintet, 's e' szócska „csendesen!“ — elnémitják az öröm zibáját, 's nagy igazán úgy is van! mert a' szép természet ölében tartott ünnep öröme is olly szó nélkül megy véghez, hogy a' család tagjai mathematicai pontossággal kimért szerencsájök fölött mély csendben térnek lakjokba, hol azután a' frugalitas 's hallgatásra szokott nő a' családfő, vagy is inkább a' kövesült g o r-g o n f ő elébe lép köszönetét 's hódolatát nyilvánítandó, 's a' gyermekek a' már oda nyújtott kezét lesütött szemekkel csókolják.

Itt igazán felkiálthatni egy német íróval.

Ach gar zu bescheiden
Sind doch ihre Freuden,
Und kaum von den Leiden
Zu unterscheiden!

A' tirannunculus vagy is zsarnokocská minden családtag kiosztott munkájának pontos teljesítésével, hálóköntőssel, hálósipkával 's papucscsal felöltöztetik; azután saját egészségére pohár bort iszik, mialatt a' többiek az egészség megtartása végett rendelt pohár vizecskét ugyan akkor üritik. Mig a' házi zsarnok egy más pohár bort kisebb osztályokban felhümpöl, az alattvalók a' kapott jelre levetköztek 's lefeküdtek. Maga körületekinti a' házat, 's végre miután még minden ágyból egyhangúlag jó éjt kívántak neki — elsúlyed a' tollakba.

A' házi tyrann tehát egész családot kormányoz, mig a' s z e r e l e m b e n i zsarnok uraságát csak egyetlen személy — a' kiválasztott szerencsés k e d - v e s fölött gyakorolja. Mindketten abban hasonlítanak, hogy nem ontanak vért, mint a' népszarnokok, hanem csak sziveket zuznak- szét; alattvalóiknak nem testét, hanem o s a k (?) lelkét ölik-meg. A' szerelembeni zsarnokok néha ugyan a' következő házasságban letétetnek trónjokból, 's papucskormány alá jönnek; de szabályszerint hivek maradnak magukhoz, 's tüké-jetes házi zsarnokokká lesznek.

Egy olly ember a' kiválasztott iránt, kit nőjévé, az az rabszolgalójává kíván tenni, tetszetesnek 's hajlékonynak mutatkozik addig, mig a' s z i v

trónjára föllépett. Ha ez sikerült, akkor parancsol 's uralkodik egy akaratlan leány fölött, melly azután mindenekben az ő kénye, vagy, mint azt neki nevezni tetszik, magasb belátása szerint legkisebb ellenmondás nélkül alkalmaztatja magát.

Nem használ ugyan tört, sem mérget; de szavai török, 's mérges tekintetei halálosak. 'S most a' forrón szeretett nő az eleven holtinak szerepét játsza. Nem hordhat más anyagból, más színű és szabatu ruhát, csak mellyet ő jóvá hagy; kedveli a' tánczot, a' zsarnok nem, 's le kell mondanie e' gyönyöréről. Ő ugy találja, hogy a' vigság, a' kacaj valami illetlen; a' nőnek komolylényt kell felöltenie, legfeljebb, ha néha mosolyoghat. Csak azon étek egésségesek és jó izűek, mellyek neki vannak inyére: ha a' nőnek más tetszenék inkább, akkor a' szerelemvallás helyett — jegybeszéd jelenik-meg. A' helyett, hogy a' szeretők szokásaként nőjének tömjéneznék, annak el kell tűrnie, ha a' gyűlölt dohányfüstfellegtől környeztetik. Ha társaságban jelenik-meg vele, még is csupán egyedül az ő társaságában van, 's a' jelenlevők színészek, kiket csak távulból szemlélhet. Ő indulást parancsol, 's a' nő elhagyja a' szalont az odaengedésnek fájdalmas mosolyával.

(Vége következik.)

Mosoly-bimbók. 1). B. mezőváros bírása a' pesti Medard-vásárra jött. Egy eltévedt idegen a' Therézia városban találkozáván vele kérde: „Ugyan, jó ember, nem tudná-meg mondani, merre jutok legközelebb a' vásártérre?“ — „Nem vagyok én jó ember — felelé pedant büszkeséggel a' kérdeztetett — Ianem B. mezőváros bírása.“

2). Gerő p—i timárlegény többször vont-ki ön élte veszélyeztetésével egy őrzőgőt a' vízből, hova az magát kivégzendő ugrott; közönyösen néz az azonban, midőn ama szerencsétlen egy a' viz partján álló fűzfára magát felköté. — „Mért nem menté-meg koma ez uttal is amaz ember életét?“ — kérde az csemenyről tudósítót szomszéda. — „Hisz' azt gondoltam — felelé Gerő — hogy csak ruháit szárítandó köté-fel magát.“

3). Füreden „az agg színész és leánya“ című vig játék adaték. Midőn 2-ik fvsban a' rendező a' barna hangászokból képzett hangászkarhoz fordult: e' kérdéssel: „mindnyájan itt vannak-e az urak?“ — a' körültekintett czimbalmos némi zavarodással szóllalt-fel: „Mindnyájan uram; csak a' contrás ment-ki kissé; de mingyá bejön!“

Előbbi rejtvény: 1) A' telibe. — 2) Ha szőlőt küldünk. —

3) Üres helyet. — 4) A' folyam.

Figyelmeztetés. Közeledvén a' Pesten novemberben tartandó Leopold-vásár, tisztelettel figyelmeztetjük e' lapoknak távolabb lakó pártfogóit, hogy folyóiratunk jövő fél évi díjját vásári alkalmak által legbiztosabban küldhetik-be a' szerkezői hivatalhoz.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.